

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. DIONYSII || CARTHVSIANI, DE || DOCTRINA ET REGV-||lis
vitae Christianæ**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, 1577

VD16 D 1959

De moribus diuitum 19.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60177)

glorificabo eum: qui autem contem-
nunt me, erunt ignobiles. Hinc sicut
nobiles volunt sibi à suis subditis re-
uerenter seruire, prompteque obedi-
ri: ita & ipsi Deo omnipotenti incom-
parabiliter honorando, humili mente
ac prompto animo obsequantur, & in
cunctis obediunt.

De moribus diuitum. Art. XIX.

Matth. 29.

Facilius est, camelum
per foramen acus tra-
sire, quam diuitem
intrare in regnum
cælorum. Hoc Domi-
nus & saluator de di-
uitibus, suis diuitijs abutentibus, est
locutus: & quoniam diuitijs commu-
niter abutuntur, Philosophus dicit
omnes diuitum mores esse vitupera-
biles præter vnum. Ait nanque in po-
liticis:

*Mores diui-
tum.*

REGVLA I.

Diuites communiter sunt super-
bi. Cùm enim omnia mentu-
rentur numismate, habendo
diuitias reputant se quasi omnia ha-
bere. Et quoniam vident se reparari
audi

DE V
ambi
motio
Ecclesi
quius,
nihil e
suam h
filius D
habent
rum. C
aterna
tantor

D
nolunt
grande
runt v
damni
scriptur
superbi
autem l
denuò S
bos sem
instruer
quenter
fenderit
ne paru
do quoc

ambitiosi redduntur appetendo pro *Eccle. 10.*
 motiones: Aduertant ergo, quod in
 Ecclesiastico scriptum est: Nihil ini-
 quius, quàm amare pecuniam. Auaro
 nihil est scelestius. Hic enim & animã
 suam habet venalem. Et quod asserit *Luc. 18.*
 filius Dei: Quia difficilè qui pecunias
 habent, intrabunt in regnum celo-
 rum. Cur ergo inde te extollis, quod
 aeterna sapientia ita contemnit, &
 tantorum origo est vitiorum?

REGVLA II.

Diuites solent esse contumelio-
 si. Cùm enim superbi sint, cõ-
 temptum & iniuriam perpeti
 nolunt: imò paruam iniuriam estimãt
 grandem: sicque verbis & factis infe-
 runt vltionem, nisi forsan timore
 damni temporalis omittant. Hinc
 scriptum est in Prouerbijs: Vbi fuerit *Prouer. 11.*
 superbia, ibi erit & contumelia. Vbi *Prouer. 13.*
 autem humilitas, ibi & sapientia. Et
 denuò Salomon fatetur: Inter super-
 bos semper sunt iurgia. Hi ergo sunt
 instruendi, vt considerando quàm fre-
 quenter atque enormiter Deum of-
 fenderint, omni se reputent confusio-
 ne paruipensioneque dignos. Intuen-
 do quoque quæ & quanta pro ipsis per-
 tulerit

tulerit vnigenitus patris æterni, discant eius vestigia sequi & in aduersis ac persecutionibus magis, quàm in diuitijs gloriantur.

REGVLA III.

Diuites solent esse intemperantes, molles, lasciui, eò quòd delicatè alantur, & per gulam incurrunt luxuriam: imò suæ cupiditatis & elationis demeritis, ad venerea dilabuntur. Propter quod ait Dñs: Væ vobis diuitibus, qui habetis consolationem vestram. Instruendi sunt igitur, quæ admodum omnis Christi fidelis ad vitam pœnitentialem, carnis castigationem, concupiscentiarum refractionem, tenetur: & quòd diues epulo in inferno guttam aquæ frigidæ nequeat imperrare.

REGVLA IIII.

Diuites communiter sunt presumptuosi & de suis se iactant diuitijs, & proni sunt spernere pauperes. Idcirco, vt scriptum est in libro Sapientiæ, in fine dicturi sunt: Quid nobis profuit superbia, aut quid diuitiarum iactantia contulit nobis? Hinc Apostolus scripsit ad Timoth. Diuitibus

Luc. 6.

Luc. 16.

Sap. 6.

1. Timo. 6.

DE VITA CHRISTIAN. 277

bus huius seculi præcipe non sublime sapere, nec sperare in incerto diuitiarum, sed in Deo: bene agere, diuites fieri in operibus bonis, facile tribuere, communicare.

REGVLA V.

Diuites communiter arbitrantur se dignos officijs dignitatis: quia, vt dictū est, nummifmate secundū opinionē vulgi, omnia mensuratur. Idcirco habēdo diuitias, cunctis terrenis honorib⁹ reputant se condignos: nō pensantes, q̄ prudentia & virtutes faciant hominem officijs dignum & aptum. Ponit autem Aristoteles vnum duntaxat laudabilem diuitum morem, videlicet quod bene se videntur in diuinis habere: q̄ tamen communiter ex amore procedit priuato & ad se reflexo potiùs, quā ex charitate Dei sincera. Credunt enim diuitias sibi ex prouidentia diuina concessas, quas & amittere metuent, si Deum non colant. Porro quod ex charitate sincera Deū non colant altissimum, sed ob propria comoda, constat ex hoc, q̄ peccata non vitant mortalia: ideo per tēporalia remuneratur, nec aternā beatitudinē promerentur.

rentur. Nobiles demum quanquam
& ipsi sint diuites, hos diuitum fugi-
ant mores: Imò cum in hac vita pro-
perari, ditari, & exaltari, sit summè
periculosum & reprobis magis, quàm
electis conveniat, mirum quòd quis
ex sua opulentia & prosperitate terre-
na extollitur & lætatur, nisi sit peni-
tus excæcatus. Ideo dixit Psalmista:
Diuitiæ si affluant, nolite cor appo-
nere.

Psal. 61.

De moribus potentum. Arti. XX.

Tab. 36.

DEus potentes non abiecit,
cum & ipse sit potens. Per
potentes hic designantur,
qui in principatu sunt con-
stituti, atque suo domino multos ha-
bent sub eòs. Horum potentum mo-
res in tribus præcipuè diuitum mores
excedunt, sicut declarant sequentia.

REGVLA I.

Potentes communiter sunt ma-
gis studiosi, & meliùs occupati,
quàm diuites in officijs non cõ-
stituti. Potentes etenim ratione præsi-
dentis suæ occupantur quotidie circa
causas & negotia subditorum, & cir-
ca concernentia vtilitatem commu-
nem reipublicæ, & sciunt gesta sua cõ-
siderari